

7 Ιουνίου 2016

Ιερομόναχος Ιωσήφ Σεραγιώτης (1846 - 7 Ιουνίου 1908)

/ [Συναξαριακές μορφές](#)

[Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης \(†\)](#)

Ιερομόναχος Ιωσήφ Σεραγιώτης, ο ανύστακτος Δικαίος της σκήτης του Πρωτοκλήτου.

Ο κατά κόσμον Ιωάννης Μπελιάβ γεννήθηκε στην πόλη Ούγγλιτς του νομού Γιαροσλάβλ της Ρωσίας. Από νέος ασχολήθηκε με το εμπόριο στη Μόσχα μαζί με τον πατέρα του. Μέσα του όμως έκαιγε η φλόγα για τη μοναχική αφιέρωση. Μόλις 16 ετών, κρυφά από τους οικείους του, αναχώρησε για την πλησίον της Μόσχας σκήτη Γεθσημανή, της Λάυρας του Αγίου Σεργίου του Ραντονέζ. Έμεινε λίγα χρόνια κι επέστρεψε στην πόλη.

Το 1867 φεύγει οριστικά για τον ιερό Άθωνα. Εισέρχεται στη σκήτη του Αγίου Ανδρέου επί Δικαίου Θεοδωρήτου. Το 1870 εκάρη μικρόσχημος μοναχός. Το 1876 χειροτονήθηκε διάκονος και το 1881 πρεσβύτερος. Ήταν καλλίφωνος και διετέλεσε ψάλτης και κανονάρχης. Διακόνησε στο λιθογραφείο της σκήτης και ως σκευοφύλακας. Το 1890 διορίσθηκε προϊστάμενος του μετοχιού της σκήτης στην Αγία Πετρούπολη. Στο μετόχι πήγε τη θαυματουργή εικόνα της Παναγίας «των θλιβομένων η Παραμυθία», η οποία όμως ποτέ δεν επέστρεψε στη σκήτη. Στο μετόχι ο ιερομόναχος Ιωσήφ έκανε πολλά αξιόλογα έργα και κυρίως τον εκεί ναό.

Το 1891, παρά τις αντιρρήσεις του, εξελέγη παμψηφεί Δικαίος της σκήτης. Ως Δικαίος αναδείχθηκε νέος κτήτορας της σκήτης. Στις ημέρες του κατασκευάσθηκε ο τεράστιος ναός του Αγίου Ανδρέου, με δωρεές του μοναχού Ιννοκεντίου († 1901), ο οποίος εγκαινιάσθηκε το 1900 από τον Οικουμενικό Πατριάρχη Ιωακείμ Γ΄. Επίσης παρεκκλήσια και πολλά κτήρια.

Διακρίθηκε ο Δικαίος Ιωσήφ ως πνευματικός πατέρας όλης της μεγάλης αδελφότητας, που έφθασε στους τριακόσιους πατέρες. Κάθε βράδυ, μετά το απόδειπνο, νουθετούσε κι εξομολογούσε τους αδελφούς ως τα μεσάνυχτα. Ζούσε αυστηρή και ασκητική ζωή. Ποτέ δεν έτρωγε εκτός της κοινής τράπεζας. Ποτέ δεν απουσίαζε από τις ιερές ακολουθίες. Ποτέ δεν έβγαινε από τον ναό κατά τις πολύωρες, ολονύκτιες αγρυπνίες. Λειτουργούσε πολύ συχνά.

Είχε δυνατή κράση και καλή υγεία. Στις 2.6.1908, Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος, καθώς λειτουργούσε στο παρεκκλήσι της σκήτης, της Αγίας Τριάδος, αρρώστησε βαριά. Είχε πάθει σοβαρής μορφής πνευμονία. Έμμενε άγρυπνος και νηστικός από τον πολύ πυρετό και τους δυνατούς πόνους. Κοινωνούσε καθημερινά. Στις 5.6.1908 εκάρη μεγαλόσχημος μοναχός. Αποχαιρέτησε, ευλόγησε και συγχώρησε έναν έναν όλους τους αδελφούς. Ανεπαύθη εν ειρήνη στις 7.6.1908, αμέσως μετά την τέλεση του μυστηρίου του θείου και ιερού Ευχελαίου και τη μετάληψη του Δεσποτικού σώματος και αίματος. Πεθαίνοντας είπε στους αδελφούς: «Ζήσατε εν ειρήνη και αγάπη, δείξατε προθυμίας διά προσευχήν. Μή παραλείπητε τας Ακολουθίας, μηδέ τον προσωπικόν εκάστου Κανόνα. Μνημονεύετε των ευεργετών της σκήτεως. Τον μετ' εμέ Δικαίον θέλει υποδείξη η Θεομήτωρ».

Η εξόδιος ακολουθία του τελέσθηκε στις 9 Ιουνίου, προεξάρχοντας του εν Αγίω Όρει εφησυχάζοντος μητροπολίτου πρώην Καρπάθου και Κάσου Νείλου († 1917). Παρέστησαν στην κηδεία περίπου 1500 μοναχοί και λαϊκοί. Ετάφη πίσω από το ιερό βήμα του παλαιού ναού του Αγίου Αντωνίου. Η κέρα του κατακίτρινη φυλάγεται στο οστεοφυλάκιο της σκήτης, για να μαρτυρεί στους επιγενομένους την κρυφή αρετή του.

Πηγες - Βιβλιογραφία

Μαρτυρίες των σημερινών πατέρων της σκήτης του Αγίου Ανδρέου, τους οποίους και ευχαριστούμε.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Α΄ 1901-1955, σελ. 89 - 90

PERMANENTLY_REMOVED